

Список використаних джерел:

1. Державний стандарт початкової освіти. Київ, 2018.
URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/87-2018-%D0%BF> (дата звернення: 16.04.2020).
2. «Нова українська школа» матеріали для вчителів, студентів, учнів та батьків. Вчимося вчитися та критично мислити. 2018.
URL: <https://nuschool.com.ua/teaching/world/1klas/7.html> (дата звернення: 16.04.2020).
3. Нова українська школа: Порадник для вчителя. Київ, 2017.
URL: <https://nus.org.ua/wp-content/uploads/2017/11/NUSH-poradnyk-dlya-vchytelya.pdf> (дата звернення: 16.04.2020).

Мандзій В.Л.

студентка,

Рівненський державний гуманітарний університет

ІМПЛЕМЕНТАЦІЯ СТРАТЕГІЇ МЕДІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ЯК ЗАСІБ ІНДИВІДУАЛІЗАЦІЇ НАВЧАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ

Поняття компетентність визначається як спроможність кваліфіковано проводити певну діяльність, виконувати завдання. В законі України Про освіту компетентність – це комбінація знань, умінь, навичок, цінностей, поглядів, інших особистих якостей, що визначає здатність особи успішно проводити професійну та подальшу навчальну діяльність [1].

Перехід освіти до компетентнісного навчання пояснюється швидким розвитком людського прогресу, глобалізацією сфер людської діяльності та неможливістю фактично отриманих знань забезпечити постійний високий професіоналізм людини у швидкозмінному світі.

Досягнення суспільства пропонують нам чимало благ, серед яких широка різноманітність і доступність контенту. Але, разом з цим, маємо проблеми пов'язані з фейковими новинами та маніпуляціями.

Саме тому у світі виникнули поняття медіаосвіти, медіаграмотності як важливого чинника у формуванні особистості. Їх головні завдання – розвинути в навички критичного мислення, уміння аналізувати інформацію. Однак, це можливо тільки за умови формування

медіакомпетентності, що на практиці вдається не так легко, оскільки в Україні дослідження цього напрямку освіти триває лише декілька десятиліть [4].

В Україні питання медіаграмотності постало дуже гостро, адже саме від якості інформації, яку ми отримуємо, залежить майбутнє держави.

Медіа – засоби передавання, зберігання та відтворення інформації, призначені для її донесення крізь просторові, часові чи інші перепони. В широкому розумінні будь-яка знакова система, зафіксована в певній формі, є медіа, наприклад, усна мова, зображення чи друкований текст. Проте зазвичай під медіа розуміються технічні засоби та канали комунікації, такі як радіо, телебачення, інтернет, поширення знімних носіїв інформації, що формують особливе середовище комунікації [4].

Медіаграмотність – сукупність знань, навичок та умінь, які дозволяють людям аналізувати, критично оцінювати і створювати повідомлення різних жанрів і форм для різних типів медіа, а також розуміти й аналізувати складні процеси функціонування медіа в суспільстві, та їхній вплив.

Медіаграмотність – це мета медіаосвіти, яка думає про людину, яка розвивається до автономії. Перш за все, споживачі інформації повинні володіти базовими та іншими навичками життя, перш ніж бути залученими до використання засобів масової інформації. Медіаосвіта, орієнтована на концепцію медійної грамотності, має враховувати, з якого віку дитина може бути краще розвиватися з оперттям на засоби масової інформації, ніж з використанням альтернативних занять, і вирівнювати їх розвиток відповідно до досліджень медійного ефекту [4].

Масштаби впливу медіа на різні сфери життя людини зростають з кожним днем. Це вимагає не лише умінь працювати з сучасними технічними пристроями, а й достатнього рівня критичного мислення. Тому для сучасного педагога медіаграмотність повинна бути однією із найважливіших навичок.

Існує декілька підходів використання засобів масової інформації:

- інтеграційний;
- факультативний;
- спеціальний.

Медіа, що є інтегрованими в традиційні предмети навчального плану, стають засобом підвищення ефективності навчання, якщо задовольняють такі вимоги:

- сприяють підвищенню пізнавального інтересу;

- відповідають практичним потребам викладача і студента;
- універсальні у використанні;
- застосовуються з опорою на базову навчальну програму [3, с. 34].

При застосуванні медійних засобів у навчальному процесі значно змінюється роль викладача, методи і зміст самого навчального процесу. Сучасні медіатехнології дозволяють індивідуалізувати навчальний процес. З'являється можливість у вирішувати особливий тип задач, який спрямований на рефлексію студентами своєї діяльності, що реалізується в умовах індивідуального підходу до навчання [1].

Медіа мають також певні виховні можливості: вони привчають до організованості. Засоби графіки, музичні фрагменти знімають напруження. Робота з медіа розвиває вміння планувати свою діяльність, приймати рішення. Якщо традиційна система навчання стимулює мотивацію досягнень, таких як отримання хороших оцінок, успішна здача екзамену тощо, то використання інформаційних і комунікаційних технологій забезпечує формування пізнавальних мотивів студента, які сприяють активності пізнання, підвищують ефективність засвоєння знань.

Всі технології, які будуть впроваджуватись у найближчому майбутньому, стануть називатись технологіями третього тисячоліття, яке стане переломним в розвитку людства. Тому проблема інтеграції медіа в освітній простір потребує пильної уваги з боку філософів, економістів, соціологів, політологів, педагогів, психологів тощо, оскільки ці проблеми можуть бути вирішені лише комплексно [2, с. 67].

Дослідження запровадження медіа в навчальний процес показують, що відбувається теоретичне осмислення досвіду у цій галузі освіти. У засвоєнні такого досвіду є багато позитивних моментів, а саме: запозичення нових методик, методів викладання, вивчення теоретичних підходів тощо. Тому дослідження у цій галузі є актуальним напрямом розвитку сучасної педагогіки.

Список використаних джерел:

1. Концепція впровадження медіаосвіти в Україні: Президія Національної академії педагогічних наук України 21 квітня 2016 р. URL: www.mediaosvita.com.ua/material/konceptcia
2. Медіаосвіта соціальних педагогів : навчально-методичний посібник / Автори-укладачі: Г.Я. Майборода, М.М. Матвійчук. Черкаси : ФОП Гордієнко Є.І., 2014. 90 с.

3. Мосінок О. Концепція соціальної освітньої мережі як інноваційного засобу навчання. *Освіта дорослих: теорія, досвід, перспективи*. 2013. Вип. 6. С. 240–245.

4. Формування ключових компетентностей нової української школи. URL: <http://imso.zippo.net.ua/wp-content/uploads/2017/08/2017>

Меденцева Н.П.

асистент,

*Ташкентский университет информационных технологий
имени Мухаммада аль-Хорезми*

ОСОБЕННОСТИ ОБУЧЕНИЯ РУССКОЙ ПИСЬМЕННОЙ РЕЧИ УЧАЩИХСЯ АКАДЕМИЧЕСКИХ ЛИЦЕЕВ В УЗБЕКИСТАНЕ

В связи с осуществлением реформ в образовательной системе Республики Узбекистан, особое внимание стало уделяться подготовке кадров на всех этапах обучения. Преобразования также затронули и сферу среднего специального и высшего образования.

В Постановлении Президента Узбекистана Ш. Мирзиёева «О дальнейшем совершенствовании системы подготовки кандидатов для поступления в высшие образовательные учреждения» от 26 сентября 2017 года [2] говорится, что с 2018/2019 учебного года в Республике будут функционировать 68 академических лицеев с высоким научным и педагогическим потенциалом, достаточной материально-технической базой.

Главной педагогической задачей преподавателей академических лицеев выступает подготовка выпускников, ориентированных на обязательное дальнейшее совершенствование в высших учебных заведениях Узбекистана, а также ведущих мировых вузах. Остро стоит проблема выработки у учащихся академических лицеев навыков работы с научной информацией, чтобы они не чувствовали себя «потерянными» на следующей ступени непрерывного обучения, являли собой образец современного студента – будущего исследователя. В современном мире этого невозможно добиться без владения иностранными языками, самыми популярными из которых в Узбекистане являются английский и